

ΤΖΕΪΜΣ ΠΑΤΕΡΣΟΝ

& ΚΡΙΣ ΓΚΡΑΜΠΕΝΣΤΑΪΝ

Βρομόστομος
και
Μπούφος

ΣΕΙΡΑ: ΜΙΚΡΗ ΠΥΞΙΔΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Βρομόστομος και Μπούφος**

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: Pottymouth and Stoopid

Από τις Εκδόσεις Little, Brown and Company, Νέα Υόρκη 2017

ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ: James Patterson & Chris Grabenstein

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Τατιάνα Σταυρουλάκη

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Έλλη Κυργιοπούλου

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: Stephen Gilpin

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Tracy Shaw

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Μερσίνα Λαδοπούλου

© James Patterson, 2017

This edition published by arrangement with Little, Brown and Company,
New York, NY, USA. All rights reserved.

© Εξωφύλλου: Hachette Book Group, Inc., 2017

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2019

Πρώτη έκδοση: Σεπτέμβριος 2019

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-2743-0

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-2744-7

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτίου.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε. | PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Από το 1979 | Publishers since 1979

Έδρα: Head Office:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση | 121, Tatoi Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Βιβλιοπωλείο: Bookstore:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα | 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 | Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΤΖΕΪΜΣ ΠΑΤΕΡΣΟΝ
& ΚΡΙΣ ΓΚΡΑΜΠΕΝΣΤΑΪΝ

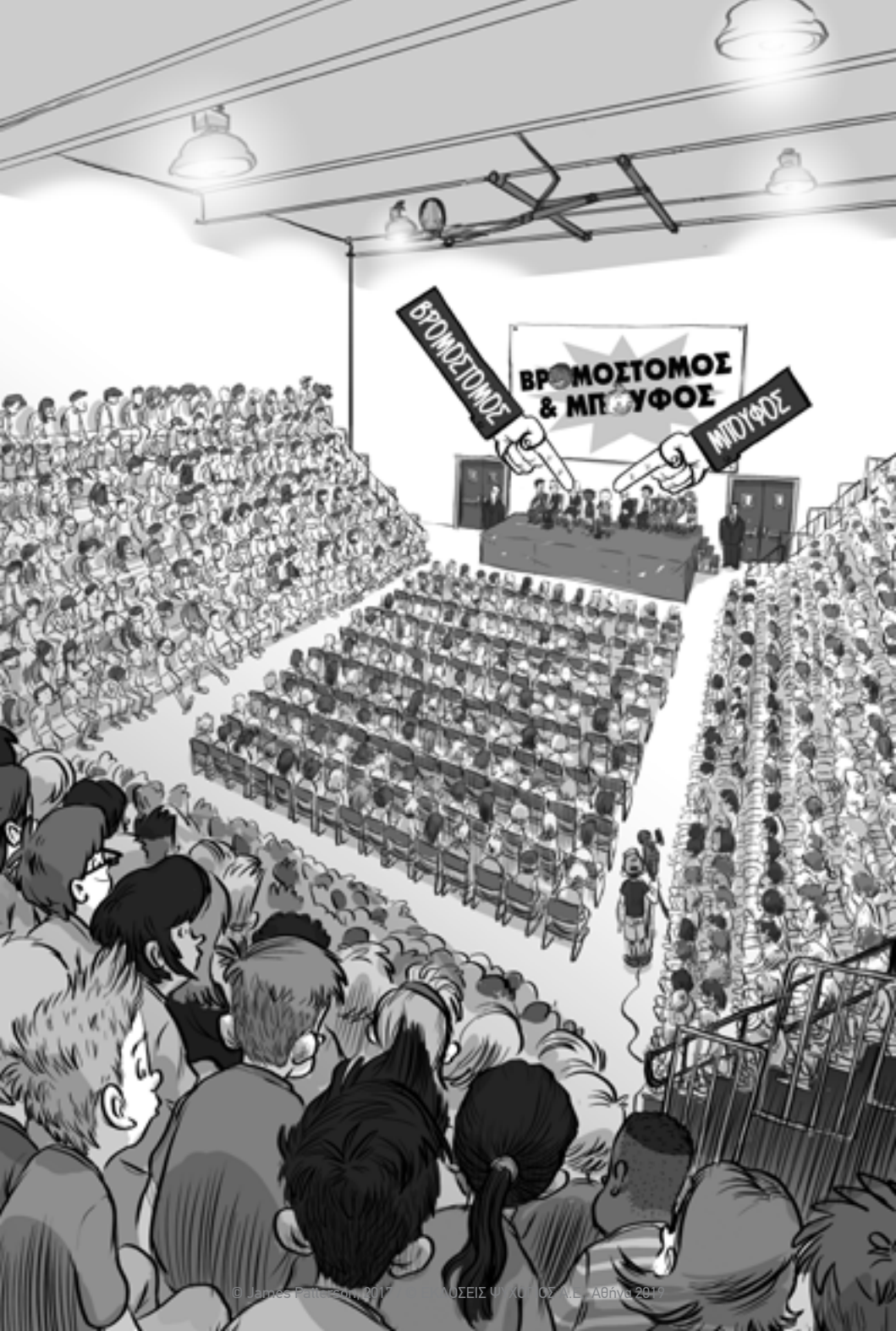
Βρομόστομος
και
Μπούφος

Μετάφραση: Τατιάνα Σταουρούλακη

Στον Μάικλ Τόμσον και τον Νταν Κίντλιν, τους δύο συγγραφείς του *Τα δύο πρόσωπα του Κάιν*, που πρώτοι με ώθησαν να αναλογιστώ την ύπουλη φύση και τις απαίσιες επιπτώσεις του σχολικού εκφοβισμού.

Πρόλογος

**Μπορούμε να έχουμε την προσοχή σας, παρακαλώ;
Ξέρω, δύσκολο.**

Καλώς ήρθατε στη μεγάλη ομιλία, όπου όλο το σχολείο θα πρέπει να ακούσει εμένα, τον Μπούφο, και τον καλύτερό μου φίλο απ' αρχής κόσμου, τον Βρομόστομο.

Στην πραγματικότητα, δεν αφήνουν τον Βρομόστομο να μιλάει πολύ μπροστά σε κόσμο. Ειδικά με μικρόφωνο.

Άρα, μάλλον θα ανεχτείτε εμένα.

Και στοιχηματίζω ότι αναρωτιέστε γιατί.

Ωραία. Όλοι εδώ μας ξέρετε, σωστά; Είμαστε ο Βρο-

μόστομος κι ο Μπούφος, κάρη σε όλους εσάς. Αυτά είναι τα παρατσούκλια μας, από τότε που μας τα δώσατε – δηλαδή, αιώνες πριν. Είμαστε οι κλόουν της τάξης.

Ή μάλλον όχι. Είμαστε ο περίγελος της τάξης.

Λοιπόν, σήμερα θα ακούσετε την πραγματική, αυθεντική ιστορία μας. Και πρόκειται να τη διηγηθούμε με τον δικό μας τρόπο. Ίσως επιτρέψουμε σε κάποια άλλα πρόσωπα να πουν μια δυο κουβέντες, μα πιο πο-

λύ θα μιλάμε εμείς. Επειδή, στην τελική, είναι *n δική μας* ιστορία.

Θα ζητήσω συγγνώμη τώρα από τους ποπούς σας, γιατί σίγουρα θα πονέσουν τόση ώρα που θα κάθεστε εδώ μέχρι να τελειώσω. Βλέπετε, θα ξεκινήσω από την αρχή. Από τις παλιές, πολύ παλιές μέρες, τότε που ήμασταν ο μικρούλης Ντέιβιντ και ο λιλιπούτειος Μάικλ, και το μοναδικό μας πρόβλημα ήταν οι λερωμένες πάνες.

Παρακαλώ, την προσοχή σας. Και εσάς, των δασκάλων.

Ίσως μάθετε κάποια πράγματα που δε γνωρίζατε καθόλου για τον Μπούφο και τον Βρομόστομο.

Ίσως επίσης μάθετε ότι μερικά από όσα πιστεύατε ότι γνωρίζατε είναι εντελώς, μα εντελώς λανθασμένα.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

Πριν γίνουμε
διασημότητες

ΚΥΡΙΑ Λ. ΡΑΜΠΙΝΟΒΙΤΣ

Δασκάλα του Βρομόστομου
και του Μπούφου στο προνήπιο

Ναι, θυμάμαι τον Μάικλ και τον Ντέιβιντ.
Ήταν και οι δύο τόσο άτακτοι!
Γεννημένοι ταραξίες.
Ξέρετε ότι ένα σάπιο μήλο χαλάει όλο το καφάσι;
Φανταστείτε *δύο!*

1

Μπούφος: Η γέννηση του θρύλου

Λοιπόν, η πρώτη φορά που συνάντησα τον Μάικλ Λίτλφιλντ ήταν τη δεύτερη εβδομάδα στο προνήπιο. Θυμάμαι ότι, ακόμα και τότε που ήμασταν μόλις τεσσάρων ετών, ο Μάικλ μ' έκανε να πεθαίνω στα γέλια. Πραγματικά, είχε ταλέντο με τις λέξεις.

«Κουράδες!» δήλωσε μόλις του έδειξα τις μπλε μουτζούρες που είχα ζωγραφίσει με το πινέλο μου. «Μπλε κουράδες».

Αυτό, φυσικά, με έκανε να γελάσω. Κι έτσι, του είπα το όνομά μου. «Είμαι ο Ντέιβιντ!»

«Είμαι ο Μάικλ!»

Μπουσουλήσαμε μέχρι το ντουλάπι με τα σύνεργα ζωγραφικής, επειδή ήξερα ότι υπήρχε ακόμα μπλε μπογιά στο δοχείο.

Η δασκάλα μας, η κυρία Ραμπίνοβιτς –που είχε αιωνίως πονοκέφαλο– δε μας παρακολουθούσε, ούτε έδινε ιδιαίτερη σημασία σε κανέναν. Εκτός βέβαια από την αγαπημένη της μαθήτριά, την Κάγια Κενέκι, ένα κορίτσι που ερχόταν κάθε μέρα στο νηπιαγωγείο με ρούχα συνδυασμένα στην εντέλεια και μια ταιριαστή στέκα στα ξανθά μαλλιά του.

Ενώ ο Μάικλ κι εγώ παίζαμε με την μπογιά, η Κάγια καθόταν στα γόνατα της κυρίας Ραμπίνοβιτς και ξεφύλλιζε ένα βιβλίο με εικόνες για μια κάμπια που δε σταματούσε ποτέ να τρώει. Έτσι, η κυρία Ραμπίνοβιτς δε με είδε που λέρωνα με μπογιά τα παπούτσια του Μάικλ.

«Κουράδες!» επανέλαβε ενθουσιασμένος ο Μάικλ. «Μπλε κουράδες!»

Ναι. Εκείνα τα χρόνια ο Μάικλ είχε μια μανία να μιλάει για τσίσα και κουράδες και κουραδοβρακιά, επειδή, ας είμαστε ειλικρινείς, όταν είσαι ένα μικρό παιδί στο προνήπιο, οι σωματικές λειτουργίες είναι σε απερίγραπτη έξαρση. Κι ασχολείσαι μόνο με το βρακί σου.

«Ζωηρός ποπός!» πέταξε ο Μάικλ, κι εγώ λύθηκα στα γέλια.

Γελώντας αδιάκοπα, έβαλα το δοχείο με την μπλε μπογιά πίσω στο ράφι. Και, ναι, ξέχασα να βιδώσω το καπάκι.

«Κόκκινο τώρα;» ρώτησα.

Ο Μάικλ κλότσησε τον αέρα με τα αριστερό του πόδι. «Κόκκινες κουράδες!»

Άρπαξα το δοχείο με το κόκκινο χρώμα. Όμως, το καπάκι δεν άνοιγε με τίποτα. Είχε κολλήσει. Ήταν σαν να προσπαθούσες να ανοίξεις μια αρχαία οδοντόκρεμα.

Είχα δει τον μπαμπά μου, που τότε ζούσε ακόμα μαζί μας, να κοπανάει τα δοχεία με το τουροσί πάνω στον πάγκο της κουζίνας όταν δεν μπορούσε να στρίψει τα καπάκια τους. Οπότε, έκανα κι εγώ το ίδιο. Κοπάνησα το δοχείο με την κόκκινη μπογιά στο μεταλλικό ράφι του ντουλαπιού με τα υλικά ζωγραφικής. Το κοπάνησα τόσο δυνατά, που το καπάκι εκτοξεύτηκε. Η μπογιά χύθηκε παντού. Και, με όλο αυτό το ταρακούνημα, έπεσε και το μπλε δοχείο από το ράφι.

Κάθε χιλιοστό στο πρόσωπο, στα χέρια και στα ρούχα μου που δεν είχε ήδη βαφτεί με κόκκινη μπογιά βάφτηκε με μπλε. Το ίδιο συνέβη και στον Μάικλ. Αλλά τα παπούτσια του –με τις μπλε μουτζούρες και τους κόκκινους λεκέδες– έδειχναν σούπερ (στα μάτια ενός τετράχρονου, τέλος πάντων).

«Τζιτζί!» στριγκλίσαμε ταυτόχρονα.

Η Κάγια μάς άκουσε, και είδε την καταστροφή που είχαμε κάνει. «Κυρία Ραμπίνοβιτς!» τσίριξε. «Αυτός εκεί ο μπούφος έκανε μια χαζομάρα!»

Εφόσον κρατούσα ακόμα το δοχείο με την κόκκινη μπογιά στο χέρι μου, ήταν προφανές ποιον είχε αποκαλέσει μπούφο.

«Είσαι τόσο μπούφος, Ντέιβιντ», φώναξε η Κάγια. «Τόσο, μα τόσο, μα τόσο μπούφος! Εντελώς μπούφος!»
Όλοι στην τάξη ξέσπασαν σε γέλια. Με έδειχναν κι

επαναλάμβαναν ρυθμικά: «Μπού -φος», τονίζοντας χαιρέκακα τις συλλαβές. Η κυρία Ραμπίνοβιτς βάλθηκε να καθαρίζει, οπότε δεν είχε χρόνο να τονίσει ότι απαγορεύονταν αυστηρά οι βρισιές και οι χαρακτηρισμοί.

Εγώ, φυσικά, δε γελούσα. Αυτό που είχα κάνει με τα δοχεία με τις μπογιές μπορεί να ήταν κάπως χαζό, αλλά σήμαινε απαραίτητα ότι ήμουν μπούφος;

Όπως κατάλαβα, ναι. Μπούφος, με Μ κεφαλαίο.

Τουλάχιστον για όλους, εκτός από τον λουσομένο με μπογιά συνένοχό μου στο έγκλημα.

«Δεν είσαι μπούφος, Ντέιβιντ», μου είπε ο Μάικλ. «Είσαι ο καλύτερός μου φίλος».

2

Μπούφος: Η συνέχεια του θρύλου

Τα πράγματα δε βελτιώθηκαν και πολύ όταν ο Μάικλ κι εγώ προχωρήσαμε στο νηπιαγωγείο.

Για την ακρίβεια, έγιναν ακόμα χειρότερα. Εγώ έκανα πάλι διάφορα χαζά πράγματα, όπως να λέω τις φρυγανιές που τρώγαμε για πρωινό «τηγανιές».

Θυμάμαι τη μέρα που η δασκάλα, η κυρία Στόουν, με ρώτησε αν μπορώ να συλλαβίσω το όνομα της μαμάς μου. Και απάντησα «Ναι! Μα -μά!»

Η Κάγια Κενέκι ήταν ακόμα στην τάξη μας. «Το όνομα εκείνου του αγοριού είναι Μπούφος», πληροφόρησε την κυρία Στόουν. «Πολλά αγόρια είναι χαζά, αλλά

αυτός είναι ο μεγαλύτερος μπούφος σε όλο τον κόσμο!»

«Δε χρησιμοποιούμε τέτοιες λέξεις στην τάξη μας, Κάγια», δήλωσε η κυρία Στόουν.

«Δηλαδή, πώς λέμε τους μπούφους; Βλάκες;»

Έκανα και κάτι άλλο καζό, το οποίο δε διόρθωσε καθόλου τη φήμη μου στο νηπιαγωγείο. Μια φορά που ήθελα τη βοήθεια της κυρίας Στόουν για να δέσω τα κορδόνια μου, με ρώτησε: «Ποια είναι η μαγική λεξούλα;» και απάντησα: «Αμπρακατάμπρα».

Όταν μου ζήτησε να ξαναδοκιμάσω, είπα: «Σαζάμ;»
Αλλά αυτό σημαίνει ότι είμαι μπούφος ή απλώς –λέω τώρα– ένα φυσιολογικό παιδί;

Για να είμαι ειλικρινής, για κάποιο διάστημα πίστευα ότι η νηπιαγωγός μου, η κυρία Στόουν, ήταν η ίδια κάπως βλαμμένη. Συνεχώς μας ζητούσε να ονομάσουμε όλα τα χρώματα στο κουτί με τις κηρομπογιές. Δεν ήξερε δηλαδή πώς λέγονταν; Τα ονόματα ήταν εμφανώς τυπωμένα στο περιτύλιγμα.

Επίσης, στο νηπιαγωγείο είχα αυτό που λένε «υπερβολική ενέργεια».

Ξέρετε πώς κάνουν μερικά παιδιά στα πάρτι γενεθλίων, αφού έχουν φάει τόνους παγωτά και γλυκά, κι έχουν πει κυβικά σόδας για να κωνέψουν όλα τα καλούδια που έχουν καταβροχθίσει; Έτσι ήμουν εγώ σε μια συνηθισμένη μέρα. Δε μου αρέσει καθόλου να κάθονται ήσυχοι, και δυστυχώς στο σχολείο συνήθως απαιτείται ακριβώς αυτό: να κάθονται ήσυχοι. Θυμάμαι εκείνη τη φορά που η κυρία Στόουν ήθελε να καθίσουμε στο χαλάκι με την αλφάβητο, πάνω στα γράμματα του ονόματός μας.

Ξεκίνησα με το Ν, βαρέθηκα αμέσως, πετάχτηκα στο Τ, και μετά τσούλησα στο Ε. Η κυρία Στόουν διευκρίνισε ότι εννοούσε «μόνο το πρώτο γράμμα του μικρού μας ονόματος».

«Τότε πρέπει να καθίσει στο Μ», παρατήρησε η...
ξέρετε ποια. «Μπούφος!»

Γι' αυτό που είπε, ως τιμωρία, πήγε να σταθεί στη γωνία, πράγμα που τελικά την έκανε ακόμα πιο αποφασισμένη να με λείει Μπούφο όποτε έβρισκε την ευκαιρία – εκτός αν ήταν μπροστά η κυρία Στόουν.

Δεν ξέρω γιατί η Κάγια με μισούσε τόσο πολύ από τότε, μα πρέπει να το παραδεχτώ: προσπάθησε με αφοσίωση να πείσει όλα τα άλλα παιδιά να με φωνάζουν έτσι, και τα κατάφερε. Μετά το νηπιαγωγείο, το παρατσούκλι έμεινε για πάντα.

Με λένε Ντέιβιντ και τον κολλητό μου Μάικλ. Μαζί είμαστε ο Βρομόστομος και ο Μπούφος. Μόνο που στην πραγματικότητα ΔΕΝ είμαστε ούτε Βρομόστομος ούτε Μπούφος. Αυτά είναι τα απαίσια και άδικο παρατσούκλια που μας κόλλησαν οι συμμαθητές μας από το προνήπιο. Όμως, τώρα θα αλλάξουν τα πράγματα. Δε θα αποκαλύψω όλη την ιστορία, αλλά... έχει να κάνει με ένα σόου στην τηλεόραση, μια κηδεία, μια πανούργα μαζορέτα και μερικά νόστιμα χοτ ντογκ. Πιστέψτε με, δεν μπορείτε να μαντέψετε τι... «τουταγαχμός» έχει να γίνει...

Το καλύτερο
βιβλίο για
αγόρια όλων
των εποχών!

Από 11 ετών

ISBN: 978-618-01-2743-4

9 786180 127430

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psichogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΥ.ΣΗΣ: 20397